

Bellaterra 8 de juliol del 1962

UAB 420(1)

Estimat fill:

Universitat Autònoma de Barcelona

El retard amb que vaig rebre la teva carta del 25 de juny i la puntualitat amb que m'ha arribat la del 2 d'aquest mes, fa que avui pugui respondre a les dues. Pel que fa al retard de la primera, que va motivar la meua queixosa carta del diumenge passat, ja devies quedar tranquil en rebre la que vaig apressar-me a enviar-te el dia següent. Confio que passades tantes festes, la cosa tornarà a rutllar normalment.

No crec que els canvis de personal en la representació d'Espanya a Mèxic, puguin influir desfavorablement els nostres projectes. La tendència es afavorir les repatriacions i només es posen entrebancs en casos molt especials. Clar que quan s'ha lligat amistat amb qui t'acull i t'aconsella, un canvi ~~sumera~~ és empipador, però pot passar també que sigui tant sorprenent com el que t'ha proporcionat la coneixença amb el senyor Bover.

No encerto a comprendre els mòbils d'aquesta campanya que es fa a l'estranger sobre l'"angoixosa" situació d'Espanya. Per altra banda, és palesa la seva ineficàcia: el turisme ens envaeix... i crea problemes inèdits i de difícil solució. Per exemple: en tot el litoral de la Costa Brava s'ha desvetllat una febre constructora manicomial: hotels luxosos, xalets provisionals, "bungalow", aparcaments per a "camping" dotats de serveis de tota mena, etc. Això ha produït una fonda crisi en el ram de la construcció. El bo i millor de la ma d'obra, ha emigrat als pobles de la Costa Brava, on perceben jornals fantàstics. Miu-te'n de "fer l'Amèrica"! Paletes i manobres pintors i electricistes, fusters i lampistes, "fan la Costa". Una altra conseqüència -lamentable, tanmateix!- d'aquest desgavell, és el canvi de feso-mia i de costums que experimenten els abans tranquils i paradisiacs pobles de marina. S'han convertit en un "Eldorado" sense cap ni peus: "colmaos" estil andalús on es balla flamenc i es beu xampany amb porró; gent de barretins alternant amb "girls", i "miss" i "tota la pesca". La premsa comença a ocupar-se'n amb alarma, i encara que ho fa mirant el panorama sota un punt de vista moral -que no té eco perquè el desori és una font de divisses- en el fons del fons l'alarma es de tipus econòmic. Al començament de la campanya contra el nostre país, ocasiona un reflux de forasters, i es va tènem una cadena de desastres: fallides, acomiadaments, tancament de portes, que sé jo! Vaig llegir, per exemple, que en un poblet de no més de tres mil veïns, s'hi havien establert cinc o sis pastisseries, especulant amb l'afició que demostren anglesos i americans a les llatinades. Imagina tot aquest "tinglado" limitat al servei de tres mil persones que només mengen turrons per Nadal!

Res, no m'estenc més sobre el tema, que he apuntat, només, perquè veigis que, en aquests moments, el que més fa ta fa es gent capacitada per a tota mena de feines, i que mentre el turisme no afluixi, tot el que es digui a fora serà picar en ferro fred. No tota la prosperitat, però, depèn del turisme, encara que hagi originat una casta que en viu i s'hi enriqueix. En el ram d'Arts Gràfiques, que conec prou bé, hi ha més feina que gent i elements per a fer-la. I això que s'ha obert la mà per deixar importar maquinària i ~~xx~~ han entrat màquines modernes de tota mena i amb abundància. Nosaltres, en el que va d'any hem importat dues minerves Heidelberg, doble foli, dels darrer model, una Planeta litogràfica magnífica, ultra una Crabtree de segona mà, de dos colors una altra Heidelberg petita i una minerva automàtica, nova, de fabricació nacional. Però patim per maquinistes, minervistes... i dibuixants!

M'he apartat bastant dels temes familiars perquè crec que les im-

Bellaterra 8 juliol del 1962

a P. C.

Full II

Universitat Autònoma de Barcelona

presions malgirbades, però verídiques, que deixo anotades t'ajudarà a ambientar-te, i et treuran tot recel, -si encara te'n queda algun- sobre les grans possibilitats que trobaràs per a viure amb la família i prosperar. L'index d'especialitats en el teu ofici que em dones, es encoratjador. En aquests moments, em veig negre per a tirar endavant un catàleg de rajols i cairons decoratius d'una fàbrica de Betanzos, perquè ni en Graus, que és el dibuixant que més s'ha identificat amb mi, arriba a sortir-se'n. Passen els dies i anem fent i el farem i quedarà bé. Per a mi, però, seria un descans si un dibuixant especialitat, modern i de bon gust com tu, es desempallegués de l'afer sense els meus caminadors: aci tens les peces; el client vol una cosa bona i ben feta, comptes amb tals i tals elements... espavile't! I qui diu catàlegs diu moltes altres tasques. En Manuel, que es relaciona amb tots els obradors d'Arts Gràfiques d'Espanya, creu poder proporcionar-te, ell sol, molta més feina de la que puguis fer.

Els estrangers, emigrats, que entren a Espanya en cerca de treball troben, naturalment, dificultats, sobre tot si han d'acollir-se a la legislació pomposament dita "laboral" i han de signar contractes. Els que ja venen contractats per a determinades feines, no troben entrebancs i els que poden desenvolupar-se pel seu compte, lliurament, sense dependre de ningú, tampoc en troben. Almenys mentre no han de formalitzar la seva situació, si prosperen, per a establir-se com cal. Això, però, en el teu cas, no serà de seguida i el concell de venir com a mexicà em sembla assenyat, tota vegada que si et convé, en qualsevol moment, recobrar la nacionalitat espanyola es cosa de poques taules.

Ens ha semblat, a la mare i a mi, com si tinguessis algun recel sobre l'acolliment que donarem a la Rosa i com si temessis que per a ella l'adaptació serà més difícil i penosa per la manca d'amistats i familiars, per la manca d'ambient. Voldriem que aquests recels se t'esvaïssin. Nosaltres, els pares, serem per a ella allò a que ens obliga la persona que t'ha fet feliç i t'ha donat els fills que tens; que t'ha acompanyat en les hores dolentes, ha compartit amb tu les bones, i et segueix en les incertes de l'avenir. Ho portem en la sang, Pere, i no podem ésser d'altra manera. Si hem estat comprensius, acollidors, benignes, tolerants... Si hem sapigut superar situacions tant a més delicades de la que afrontarem amb la vostra vinguda, perquè ara hauria de fallar en la nostra humanitat, i enteresa, perquè la nostra estimació hauria de diferenciar-se?....

En quan als nens, no hi ha problema. Ultra el que ja t'he dit de l'influència que té el senyor Arnau en el Lycée Française, en Joan està molt ben conceptuat en els medis universitaris. Sobre problemes de continuació d'estudis, validesa dels que duguin cursats i, en general sobre qüestions culturals, cap dificultat. I si et convingués reprendre la nacionalitat espanyola, en el moment d'entrar a quintes en Raimon, podria fer el servei com l'ha fet en Joan, a les milícies universitàries, molt més interessant, em penso, que no pas anar a fer-ló a Mèxic.

El testimoni d'en Peypoch t'ha d'animar. Al poc temps d'arribar, quan estiguis instal·lat i treballis de ferm, també et semblarà que no t'haguessis mogut mai de Catalunya. En l'aspecte material, moltes coses han canviat en sentit progressiu, el contrari del que passa en l'aspecte sentimental, que hem fet una reculada sensacional. Però el caliu es manté i això ja és una gran esperança.